

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Igora Burgera v trestnej veci obvineného **R. P. pre trestný čin skrátenia dane** podľa § 148 ods. 1, ods. 3 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len Tr. zák.) na neverejnom zasadnutí 22. februára 2012 v Bratislave o dovolaní obvineného R. P., ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. J. G., advokáta v Prešove, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. marca 2011, sp. zn. 7To 14/11, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného R. P. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu v Prešove z 9. septembra 2010, sp. zn. 32 T 49/2009, bol obvinený R. P. uznaný za vinného z trestného činu skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na skutkovom základe, že

ako podnikateľ - fyzická osoba podnikajúca pod obchodným menom R. v presne nezistený deň vo februári 2005 do výdavkov zaúčtoval dodávateľské faktúry za služby podľa zmluvy o poskytovaní poradenskej a konzultačnej činnosti v oblasti upratovacích a čistiacich služieb, získavania nových objektov a zabezpečovania reklamnej a propagačnej činnosti z 15. januára 2004, vystavené spoločnosťou R., č. faktúry 1 až F 12 bez DPH v celkovej fakturovanej sume 33 857,79 € (1 020 000 Sk), ako aj dodávateľskú faktúru od fyzickej osoby E. W. č. F 13 vo fakturovanej sume 5 974,90 € (180 000 Sk) bez DPH, ktoré však faktúry vystavila jedného dňa 9. februára 2005 E. W. na jeho požiadanie, pod zámenkou ich predložila za účelom získania úveru z peňažného ústavu. Faktúry zaúčtoval do svojich výdavkov napriek tomu, že služby deklarované na týchto faktúrach zo strany spoločností R. ani zo strany E. W. vykonané neboli. Následne podal dňa 30. mája 2005 na Daňovom úrade P.

riadne daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby (DPFO) za rok 2004, v ktorom vykázal príjmy zo živnosti vo výške 245 986,35 € (7 410 585 Sk) a výdavky vo výške 240 018,25 € (7 230 790 Sk), základ dane 5 968,10 € (179 795 Sk) a daňovú povinnosť vo výške 483,46 € (14 565 Sk), avšak neoprávneným zaúčtovaním uvedených faktúr do výdavkov v celkovej výške 39 832,75 € (1 200 000 Sk) znížil daňový základ a v dôsledku toho skrátil za rok 2004 DPFO vo výške 233 493 Sk (7 750,55 €) po odpočítaní daňovej povinnosti uvedenej v daňovom priznaní.

Za to mu bol podľa § 148 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní dva roky, výkon ktorého mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dva roky.

Na základe odvolania, ktoré proti rozsudku okresného súdu podali okresný prokurátor a obvinený R. P., Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 16. marca 2011, sp. zn. 7To 14/11, podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil prvostupňový rozsudok a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obvineného R. P. uznal za vinného spáchania trestného činu skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na skutkovom základe, že

- ako podnikateľ - fyzická osoba podnikajúca pod obchodným menom R. v presne nezistený deň vo februári 2005 do výdavkov zaúčtoval dodávateľské faktúry za služby podľa zmluvy o poskytovaní poradenskej a konzultačnej činnosti v oblasti upratovacích a čistiacich služieb, získavania nových objektov a zabezpečovania reklamnej a propagačnej činnosti z 15. januára 2004, vystavené spoločnosťou R. č. faktúry F 1 až F 12 bez DPH v celkovej fakturovanej sume 33 857,79 € (1 020 000 Sk), ako aj dodávateľskú faktúru od fyzickej osoby E. W. č. F. 13 vo fakturovanej sume 5 974,90 € (180 000 Sk) bez DPH, ktoré však faktúry vystavila jedného dňa 9. februára 2005 E. W. na jeho požiadanie, pod zámienkou ich predložila za účelom získania úveru z peňažného ústavu. Faktúry zaúčtoval do svojich výdavkov napriek tomu, že služby deklarované na týchto faktúrach zo strany spoločností R. ani zo strany E. W. vykonané neboli. Následne podal dňa 30. mája 2005 na Daňovom úrade P. riadne daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby (DPFO) za rok 2004, v ktorom vykázal príjmy zo živnosti vo výške 245 986,35 € (7 410 585 Sk) a výdavky vo výške 240 018,25 € (7 230 790 Sk), základ dane 5 968,10 € (179.795,- Sk) a daňovú povinnosť vo výške 483,46 € (14 565 Sk), avšak neoprávneným zaúčtovaním uvedených faktúr do výdavkov v

celkovej výške 39 832,75 € (1 200 000 Sk) znížil daňový základ a v dôsledku toho skrátil za rok 2004 DPFO vo výške 233 493 Sk (7 750,55 €) po odpočítaní daňovej povinnosti uvedenej v daňovom priznaní.

Podľa § 148 ods. 3 Tr. zák. obvinenému P. taktiež uložil trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, výkon ktorého mu podmienenečne odložil na skúšobnú dobu dvoch rokov.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie obvinený R. P., a to z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Trestného poriadku. Písomné dôvody dovolania sú takmer identické s dôvodmi, ktoré obvinený uvádzal už v odvolaní, ktorým napádal prvostupňový rozsudok. V zásade namietal celý doterajší postup v trestnom konaní, keď neboli vypočutí zástupcovia štátu ako jediné kompetentné osoby za účelom určenia a vyrubenia daní. Konštatoval, že tým, že OČTK a sudy z vlastnej iniciatívy určili, že obvinený P.. skrátil daň vo väčšom rozsahu, fakticky rozhodli o jeho daňovej povinnosti, čo je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a daňovými zákonmi. Odvolával sa na Protokoly o daňovej kontrole a po analýze hodnovernosti, z pohľadu obvineného, výpovede svedkyne E. W. a v jeho prospech vyznievajúcich dôkazov – výpovedí svedkov R. L., M. P. a znaleckého posudku Ing. T. navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a prikázal odvolaciemu súdu vec znovu prejednať a rozhodnúť.

Prokurátor Okresnej prokuratúry v Prešove navrhol dovolanie obvineného zamietnuť postupom podľa § 392 ods. 1, alebo odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, pretože dôvody dovolania nie sú dané.

Na podklade podaného dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací primárne zistil, že dovolanie je prípustné, bolo podané osobou oprávnenou, v zákonnej lehote a mieste, kde tento mimoriadny opravný prostriedok možno podať, ale zároveň zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že nie sú dané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Trestného poriadku.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je zásadné porušenie práva na obhajobu, spočívajúce najmä v porušení ustanovení o povinnej obhajobe. Právo na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Obvinený v podanom dovolaní neuviedol ani jednu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala, že bolo v jeho prípade zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Obvinený tento dovolací dôvod videl len v tom, že konajúce súdy nevykonali obhajobou navrhované dôkazy.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver súdu, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a už ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť tohto dovolacieho dôvodu, odporovalo by to skutočnosti, že dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom, ktorá vyjadruje už vyššie spomenutú zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Dovolací súd už vyššie konštatoval, že dovolateľ v písomných dôvodoch podaného dovolania neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala porušenie jeho práva na obhajobu v zmysle vyššie uvedeného, preto v tejto časti je dovolanie obvineného nepreskúmateľné.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu v sústave súdov, zameranú na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť, alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže posudzovať úplnosť skutkových zistení, nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože dôkazy v konaní

o dovolaní nemôže sám vykonávať. Namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Dovolacie námietky obvineného R. P. smerovali k tomu, že namietal rozsah vykonaného dokazovania, keď konštatoval, že súd nevykonal ním navrhované doplnenie dokazovania výsluchom svedkov a namietal spôsob akým súdy hodnotili vykonané dôkazy, či už z jeho pohľadu vyznievajúce v jeho neprospech (svedkyňa W.) alebo v jeho prospech (svedok L., svedkyňa P., znalecký posudok znalca Ing. T.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že v posudzovanej veci bolo zrejmé, že neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Trestného poriadku, preto dovolací súd bez preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí, dovolanie odmietol postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 22. februára 2012

JUDr. Jana S e r b o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová